

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/29/2014
Identifikačné číslo spisu:	1009201811
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1009201811.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: A. J. E., bytom M. O. XX, A., zastúpený A. A. K., advokátom, so sídlom S. XXX/X, K., proti žalovanému: Generálny štáb ozbrojených síl SR, Náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl SR, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 242/2009-141 zo dňa 13. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 242/2009-141 zo dňa 13. novembra 2013 **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 242/2009-141 zo dňa 13. novembra 2013 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O. s. p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného krajský súd posudzoval v intenciách ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl SR a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 346/2005 Z.z.), v spojení s § 60 ods. 1, 2 uvedeného zákona a súčasne v intenciách § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy

ustanovenej v piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, ustanovujúcej správne súdnictvo.

Krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že personálnym rozkazom ministra obrany SR č. 285 zo dňa 05.06.2008 bolo žalobcovi podľa § 60 ods. 2 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z.z. v súlade s § 60 ods. 1 písm. c/ tohto zákona ukončené dňom 14.06.2008 dočasné vyčlenenie na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva. Zároveň bolo žalobcovi podľa § 57 ods. 1, 6 uvedeného zákona dňom 15.06.2008 zmenené miesto výkonu štátnej služby, s určením na výkon funkcie v pôsobnosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR. V odôvodnení personálneho rozkazu sa uvádza, že skončenie dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačnej zložky Vojenského spravodajstva a zmena miesta výkonu štátnej služby sa vykonáva v súlade s potrebami a záujmami ministerstva obrany SR.

Dňa 13.06.2008 vydal riaditeľ personálneho úradu personálny rozkaz č. 3300, ktorým žalobcu podľa § 62 ods. 1 písm. g/ zák. č. 346/2005 Z.z. zaradil dňom 15.06.2008 do zálohy pre prechodne nezarađených personálnych vojakov, a to z dôvodu skončenia dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačnej zložky Vojenského spravodajstva a s ohľadom na to, že súčasne nebolo rozhodnuté o jeho ustanovení do inej funkcie. Dňa 18.07.2007 bol so žalobcom vykonaný personálny pohovor, pri ktorom mu bolo navrhnuté obsadenie funkcie vedúceho staršieho práporčíka u ozbrojených síl SR s miestom výkonu štátnej služby Topoľčany. S ustanovením do navrhovanej funkcie a so zmenou miesta výkonu štátnej služby žalobca nesúhlasil. V personálnom návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zo dňa 08.09.2008 sa konštatuje, že v ozbrojených silách SR nie je pre žalobcu iná vhodná funkcia, ďalej že žalobca nemá osvedčenie pre utajované skutočnosti podľa zák. č. 215/2004 Z.z. a spĺňa odbornú spôsobilosť len pre prácu u Vojenskej polície a zároveň že netrvá na dodržaní lehoty na prepustenie podľa § 72 ods. 3, 4 zák. č. 346/2005 Z.z. a jeho služobný pomer skončí dňom 30.09.2008, pretože došlo k dohode medzi služobným úradom a žalobcom.

Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 5182 zo dňa 08.09.2008 bol žalobca podľa § 72 ods. 1 písm. a/ a § 70 ods. 1 písm. h/ bod 5 zák. č. 346/2005 Z.z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.09.2008 s tým, že dôvodom skončenia služobného pomeru prepustením je skutočnosť, že pre žalobcu nie je v štátnej službe iná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený a ide o profesionálneho vojaka, ktorému skončila lehota zaradenia do zálohy pre prechodne nezarađených profesionálnych vojakov podľa § 62 ods. 1 písm. g/ uvedeného zákona. Právoplatnosť uvedené rozhodnutie nadobudlo dňa 08.09.2008.

Dňa 20.07.2009 bol Personálnemu úradu ozbrojených síl SR doručený žalobcov návrh na obnovu konania o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka ku dňu 30.09.2008. Svoj návrh odôvodnil tým, že začiatkom mesiaca jún 2009 sa dostal k informáciám, že v období od 15.06.2008 do 30.09.2008, teda v čase jeho zaradenia do zálohy pre prechodne nezarađených profesionálnych vojakov, boli voľné miesta profesionálnych vojakov u Vojenskej polície Bratislava, Prešov, Banská Bystrica, a to miesta profesionálnych vojakov, ktorí boli na misiách alebo v štruktúrach NATO. Uviedol, že konkrétne v Bratislave dňa 01.08.2008 odišiel náčelník skupiny kpt. K.. Napriek skutočnosti, že tieto miesta boli voľné a v návrhu na personálne opatrenie bola žalobcovi navrhovaná práca u Vojenskej polície, takáto práca mu nebola ponúknutá.

Rozhodnutím Č.p.: PÚ-I5-127/2009 zo dňa 06.08.2009 Personálny úrad ozbrojených síl SR nepovolil obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, keď dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ Správneho poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodnutím č. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30.09.2009 zamietol a rozhodnutie riaditeľa personálneho úradu zo dňa 06.08.2009 potvrdil.

Na pojednávaní konanom dňa 04.05.2011 predložil žalobca rozhodnutie ministra obrany SR č. ÚPS-119/2010-RK zo dňa 03.09.2010, ktorým podľa § 65 ods. 1, 2 Správneho poriadku zrušil bod 2 personálneho rozkazu ministra obrany SR č. 285 zo dňa 05.06.2008, ktorým bolo podľa § 57 ods. 1, 6 zák. č. 346/2005 Z.z. žalobcovi dňom 15.06.2008 zmenené miesto výkonu štátnej služby z doterajšieho miesta. Tiež predložil súdu odpovede ministerstva obrany SR na jeho žiadosti o sprístupnenie informácií, z ktorých vyplýva, že v období od 15.06.2008 do 07.09.2008 boli v rámci útvarov a zariadení Vojenskej polície tri voľné neobsadené systemizované miesta pre profesionálnych vojakov, pričom dňom 01.08.2008 boli na plnenie úloh Vojenskej polície vyčlenení piati profesionálni vojaci.

Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2S 242/09-70 zo dňa 11.05.2011 tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/37/2011 zo dňa 30.05.2012 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia.

Krajský súd po vrátení veci opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov a dospel k zhodnému skutkovému a právnomu záveru ako v predchádzajúcom rozhodnutí. Opätovne poukázal na to, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži predovšetkým na odstránenie skutkových väd právoplatného rozhodnutia správneho orgánu. Zákonnými predpokladmi pre povolenie obnovy konania je najmä existencia nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník správneho konania nemohol bez svojej viny uplatniť v pôvodnom konaní a ktoré sú zároveň takého charakteru, že sú spôsobilé zvrátiť skutkový stav veci v prospech účastníka a privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Zotrval na svojich záveroch, že dodatočné zistenie voľných miest u Vojenskej polície v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka pre neexistenciu voľného miesta v ozbrojených silách SR nebolo takou novou skutočnosťou, ktorá by mohla privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v konaní o žalobcovom prepustení. Konštatoval, že žalobca nemal právny nárok na obsadenie voľného miesta u Vojenskej polície, ktoré si vyžadovalo rozhodnutie ministra obrany SR o dočasnom vyčlenení žalobcu k organizačným zložkám Vojenskej polície. Dal do pozornosti, že minister obrany SR bol zo zákona oprávnený bez uvedenia konkrétneho dôvodu rozhodnúť o ukončení dočasného vyčlenenia žalobcu k organizačným zložkám Vojenského spravodajstva a súdu neprináleží posudzovať dôvody tohto rozhodnutia. Považoval za zrejmé, že po zaradení žalobcu do personálnej zálohy mohol o dočasnom vyčlenení žalobcu k organizačným zložkám Vojenskej polície znovu rozhodnúť minister obrany SR, na základe návrhu personálneho úradu ozbrojených síl SR, v pôsobnosti ktorého sa žalobca v tom čase nachádzal. V danej súvislosti tiež poukázal na to, že žiaden všeobecne záväzný právny predpis a ani interná norma zaväzujúca vojenské služobné orgány neukladala riaditeľovi personálneho úradu podať návrh na takéto opatrenie ministrovi obrany SR. Podľa názoru krajského súdu, napriek tomu, že nezáujem personálneho úradu o umiestnenie žalobcu na prácu v zložkách Vojenskej polície, na ktorú spíňal v tom čase predpoklady, sa javí ako iracionálny aj s ohľadom na to, že žalobca si počas výkonu služby u Vojenského obranného spravodajstva doplnil stredoškolské i vysokoškolské vzdelanie, nie je možné ho hodnotiť ako nezákonný. Krajský súd poukázal tiež na to, že rozpor uvedeného postupu personálneho úradu pred rozhodnutím o prepustení s konkrétnym ustanovením zákona nenamietal ani žalobca v žalobe. Vzhľadom k uvedenému krajský súd dospel k záveru, ak riaditeľ personálneho úradu pred rozhodnutím o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka skúmal existenciu voľných miest len v zložkách ozbrojených síl SR, spadajúcich do jeho pôsobnosti, bez prihliadnutia na potreby Vojenskej polície, nepostupoval v rozpore so zákonom.

Krajský súd záverom konštatoval, že žalobcom uplatnené dôvody obnovy konania o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nemohli privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie v uvedenom konaní, majúc za to, že žalovaný namietané dôvody obnovy konania po právnej stránke posudzoval správne a vydal rozhodnutie, ktoré nie je v rozpore so zákonom.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, vzhľadom na jeho neúspech v konaní.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č.k. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30.09.2009 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na

ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa je totožný ako predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového súdu, keď súd prvého stupňa zotrval na svojich záveroch vyslovených v predchádzajúcom rozhodnutí.

Žalobca nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že dodatočné zistenie voľných miest u vojenskej polície v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka pre neexistenciu voľného miesta v ozbrojených silách nebola takou novou skutočnosťou, ktorá by mohla privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v konaní o prepustení. Poukázal na to, že minister obrany personálny návrh o vyčlenení na voľné miesto u vojenskej polície nikdy nezamietol a to z dôvodu, že nikdy takýto návrh na vyčlenenie nebol daný, preto nemožno tvrdiť, že na voľné miesto u vojenskej polície nemohol byť ustanovený. Uviedol, že k ustanoveniu na voľné miesto u vojenskej polície nedošlo z dôvodu, že zodpovedný vedúci služobného úradu takýto návrh nepodal a to i napriek úprave ustanovenej v smernici č.: ŠbPeM-1704/2007 pre výkon personálnej práce, ktorú vydal generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky. Žalobca trval na tom, že v danom prípade boli splnené podmienky na obnovu konania. Vyslovil názor, že nemožno vopred prejudikovať akýkoľvek záver správneho orgánu, ak má takýto orgán možnosť rozhodnúť nielen v neprospech účastníka konania. Ďalej uviedol, že vzhľadom ku skutočnosti, že je preukázateľné a preukázané, že u vojenskej polície boli voľné miesta a minister obrany nevydal rozhodnutie, že žalobcu nevyčlení na prácu vo vojenskej polícii, nemohol byť žalobca prepustený z dôvodu, že pre neho neboli voľné miesta, na ktoré nemohol byť ustanovený. Žalobca ďalej poukázal na úpravu metodických pokynov žalovaného č. ŠbPeM 11704/2007 a na Zásady pre prácu s návrhom na personálne opatrenie. Poukazom na právnu úpravu v § 2 zákona č. 346/2005 Z.z. a v § 55 písm. c/ uvedeného zákona uviedol, že voľné funkcie, do ktorých mohol byť ustanovený v čase jeho prepustenia preukázateľne boli, pričom uvedený zákon v § 70 ods. 1 písm.h/ neustanovuje konkrétne, v ktorom služobnom úrade majú byť voľné miesta, ale výslovne stanovuje, že sa musí jednať o miesta v štátnej službe a takýmito miestami - funkciami sú aj funkcie u vojenskej polície. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že obsadenie voľného miesta u vojenskej polície si vyžadovalo rozhodnutie ministra obrany SR o dočasnom vyčlenení k organizačným zložkám vojenskej polície, poukazom na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa uviedol príklady profesionálnych vojakov, ktorí boli na funkciu vojenskej polície ustanovení aj bez rozkazu ministra obrany SR o dočasnom vyčlenení, pričom sa jednalo o profesionálnych vojakov ozbrojených silách SR. Namietal, že skutočnosť, že s rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka súhlasil, nemožno brať ako smerodajnú, pretože tak urobil zo subjektívnych dôvodov, keď v štátnej službe nebola práca, a preto ako živiteľ rodiny si musel hľadať zamestnanie.

Tvrdil, že celé konanie vo veci jeho prepustenia bolo zavádzajúce a klamlivé, majúť za to, že v konaní prebiehajúcim v minulosti boli porušené základné zásady, ktoré upravuje správny poriadok pre účastníka konania, keď boli porušené jeho práva ako účastníka konania- napríklad právo na súčinnosť správneho orgánu s účastníkom konania, dať účastníkovi konania vždy príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy, a preto správny orgán mal alebo mohol mať v dobe vydania RMO č. 285/2008 vedomosť o nezákonne vydanom rozhodnutí, a napriek tomu vydal rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru. Výtýkal krajskému súdu, že neskúmal zákonnosť postupu žalovaného v čase jeho prepustenia zo služobného pomeru.

Žalobca poukazom na to, že rozkaz č. 285 bol v časti bodu 2 zrušený z dôvodu, že bol vydaný osobou, ktorá nemala na toto zákonom danú právomoc, uviedol, že na takýto akt ako aj na všetky rozhodnutia, ktoré z neho vychádzali by sa malo pozerieť ako na nulitné, teda aj samotné zaradenie žalobcu do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov a následné prepustenie zo služobného pomeru je neplatné, a preto všetky rozhodnutia, ktoré vychádzajú z takéhoto nulitného aktu treba považovať za rozhodnutia trpiace vadou, pre ktorú môže byť ich správnosť spochybnená. Výtýkal krajskému súdu, že neskúmal zákonnosť postupu žalovaného v čase jeho prepustenia zo služobného pomeru. Ďalej tvrdil, že žalovaný už v čase vydávania nezákonných rozhodnutí vedel, že boli vydané osobou, ktorá na toto

nemala oprávnenie a i napriek tomu vydával následné rozhodnutia. Namietal, že v konaní o jeho návrhu na obnovu konania sa na ním predkladané argumenty neprihliadalo.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia, poukazom na ustanovenie § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. - správny poriadok a § 60 ods. 1 zákona č. 346/2005 v spojení s § 2, žalovaný považoval odvolacie dôvody žalobcu za nedôvodné.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým rozhodnutím nebola povolená obnova konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu

považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 30.9. 2009, č. ŠbPeM-127-35/2009, ktorým rozhodnutím bolo s konečnou platnosťou skončené konanie o návrh žalobcu na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru tak, že obnova konania nebola povolená.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 81 zákona č. 346/2005 Z.z. na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 62 ods.1, 2, 3 správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania; b/ rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak; c/ nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; d/ rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Obnova konania nie je prípustná, ak bol rozhodnutím účastníkovi konania udelený súhlas na občianskoprávne alebo pracovnoprávne konanie, alebo ak sa rozhodlo vo veci osobného stavu a

účastník konania nadobudol práva dobromyseľne.

Podľa § 63 ods.1 správneho poriadku obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami žalobcu ako účastníka správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že povinnosťou správneho orgánu, ktorému zákon zveruje právomoc na konanie, aj v konaní a rozhodovaní o návrhu na obnovu konania vychádza zo základných zásad materiálneho štátu, medzi ktoré patrí aj zásada právnej istoty. Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom práve zásadne platí princíp „rei iudicatae“, ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať. Majúc na zreteli nielen tzv. formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované v teórii ako mimoriadne opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Účelom obnovy konania je odstránenie skutkových nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia. Dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.

Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú existencia právoplatného rozhodnutia. Týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť rozhodnutie, ktoré nie je formálne právoplatné. Existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto podnet zamietnuť. Existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania. Oprávneným subjektom na podanie návrhu na obnovu konania je len účastník pôvodného konania. Dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej. Neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Týmto dôvodmi sú udelenie súhlasu na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, prípadne rozhodnutie vo veci osobného stavu, ak bol účastník dobromyseľný.

Z citovanej právnej normy vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť podmienky prípustnosti obnovy konania tak, že účastník konania týmto mimoriadnym opravným prostriedkom môže napadnúť právoplatne rozhodnutie len v taxatívne vymedzených prípadoch, uvedených pod písmenom a/ až e/ tejto právnej normy. Predpokladom vyhovieť návrhu na obnovu konania povolením obnovy pôvodného konania sú predovšetkým nové skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník bez svojej viny nemohol predložiť v pôvodnom konaní a ktoré by mu mohli prívodiť priaznivejšie rozhodnutie v jeho veci. Podstatnou náležitosťou návrhu na obnovu konania je uvedenie dôvodov obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh je podaný včas.

Na obnovu konania však nestačí, aby tieto skutočnosti a dôkazy boli len nové; musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Otázku, či konkrétna skutočnosť môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie, musí správny orgán posúdiť podľa okolností konkrétnej veci. Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť splnená, je, že skutočnosti

alebo dôkazy sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. účastník konania je povinný na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe. Dôvodom na obnovu konania je teda len situácia, keď účastník konania skutočnosť alebo dôkaz nepoznal (napr. nevedel o existencii dôkazu), alebo bez jeho viny sa nemohol vykonať. Vždy je potrebná existencia objektívneho dôvodu, ktorý znemožnil účastníkovi konania uplatniť konkrétnu skutočnosť alebo dôkaz v príslušnom správnom konaní.

Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúmava zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Inštitútom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú riadne opravné prostriedky a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, jeho zákonnosť možno preskúmať len na základe preskúmania mimo odvolacieho konania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Zo skutkových zistení v danej veci je zrejmé, že žalobcovi skončil služobný pomer profesionálneho vojaka prepustením z dôvodu § 70 ods. 1 písm. h/ bod 5 zákona č. 346/2005 Z.z. personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 5182 z 08.09.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.08.2008. Žalobca podal návrh na obnovu konania z dôvodu v zmysle § 62 ods. 1, písm. a/ správneho poriadku a to, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, o ktorých sa dozvedel v júni 2009 a to, že v období od 15.06.2008 do 30.09.2009, t.j. v čase jeho zaradenia do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov, boli voľné miesta profesionálnych vojakov u Vojenskej polície.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa zastáva názor, že vzhľadom na relevantnú právnu úpravu zákona č. 346/2005 Z.z. žalobca nemal právny nárok na obsadenie voľného miesta u Vojenskej polície, ktoré si vyžadovalo rozhodnutie ministra obrany SR o dočasnom vyčlenení žalobcu k organizačným zložkám Vojenskej polície. Minister obrany SR v zmysle § 60 ods. 2 uvedeného zákona bol oprávnený rozhodnúť o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka - teda aj žalobcu, k organizačným zložkám Vojenskej polície, na základe návrhu personálneho úradu ozbrojených síl SR, v pôsobnosti ktorého sa žalobca v tom čase nachádzal. Súdu neprináleží posudzovať dôvody takéhoto postupu a rozhodnutia. Z uvedeného zákona nevyplýva povinnosť zaväzujúca vojenské služobné orgány - riaditeľa personálneho úradu, podať návrh na takéto opatrenie ministrovi obrany SR. Postup personálneho úradu v čase pôvodného konania a rozhodovania preto nie je možné považovať za nezákonný, keď nepodal ministrovi návrh na dočasné vyčlenenie na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenskej polície.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že samotná skutková okolnosť a to žalobcom dodatočné zistenie voľných miest u Vojenskej polície v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka pre neexistenciu voľného miesta v ozbrojených silách SR, nebolo takou novou skutočnosťou, ktorá by mohla privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že žalovaný namietané dôvody obnovy konania po právnej stránke posudzoval správne a vydal rozhodnutie, ktoré nie je v rozpore so zákonom, keďže žalobcom uplatnené dôvody obnovy konania o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nemohli privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom konaní.

Z dôvodov uvedených vyššie sa odvolací súd nemohol stotožniť s argumentáciou žalobcu, uvedenou v jeho odvolaní, že v danom prípade boli splnené podmienky na obnovu konania a považoval ju za nedôvodnú, keď zo skutkových okolností daného prípadu s poukazom na relevantnú právnu úpravu, vyplýva, že samotnú skutočnosť, že v čase pôvodného konania a rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru, boli voľné miesta u vojenskej polície, nie je možné považovať za takú novú skutočnosť, ktorá by podmienila priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvého stupňa odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil rovnako ako predchádzajúce rozhodnutie (rozsudok č. k. 2S 242/09-70 zo dňa

11.05.2011). Najvyšší súd predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa uznesením sp. zn. 6Sžo/37/2011 zo dňa 30.05.2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia, nezaoberajúc sa vecou samou. Súd prvého stupňa po odstránení procesného pochybenia vo veci opätovne rozhodol a najvyšší súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v merite veci.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani námietky žalobcu, že celé konanie vo veci jeho prepustenia bolo zavádzajúce a klamlivé, že v pôvodnom konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru boli porušené základné zásady, upravené správnym poriadkom, čím boli porušené jeho procesné práva ako účastníka konania, a preto správny orgán mal alebo mohol mať v dobe vydania RMO č. 285/2008 vedomosť o nezákonne vydanom rozhodnutí, vytýkajúc krajskému súdu, že neskúmal zákonnosť postupu žalovaného v čase jeho prepustenia zo služobného pomeru. V konaní o povolenie obnovy konania sa posudzuje splnenie zákonom predpokladaných dôvodov na povolenie obnovy konania, sledujúc účel obnovy konania odstrániť skutkové nedostatky pôvodného konania a rozhodnutia. V konaní o povolenie obnovy orgán príslušný na rozhodnutie nie je oprávnený posudzovať, či pôvodné rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, keďže inštitútom nápravy nezákonného rozhodnutia sú opravné prostriedky - riadne alebo mimoriadne - odvolanie resp. preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Odvolací súd ani krajský súd v preskúmvanej veci nemali dostatok právomoci preskúmať zrušenie rozkazu č. 285 v časti bodu 2, pretože rozsah súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je určený rozsahom žaloby a predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo rozhodnutie žalovaného o potvrdení rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa vo veci nepovolenia obnovy pôvodného konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu, poukazom na závery uvedené vyššie, odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi krajského súdu uvedenými v jeho rozhodnutí, na ktoré súčasne poukazuje.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.